

N:o 78.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 Maj 1869.
— — — hos Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående regleringen af utgifterna under Riks-statens Sjunde Hufvudtitel.

(Stats-Utskottets Utlåtanden N:is 38, 57, 64 och 69 samt Memorial N:is 49, 80 och 91.)

S. A. K.

Under Riks-statens Sjunde Hufvudtitel, innefattande anslagen för *Finans-departementet*, hafva vid innevarande riksmöte de förändringar ifrågakommit, som här nedan omförmälas.

Mynt- och Kontrollverken.

1:o) Hos Riksdagen har blifvit föreslaget, att af de olika mynt och medaljer, som präglas vid Kongl. Myntverket, ett exemplar måtte kostnadsfritt aflemnas till hvarterdera af universiteten i Upsala och Lund; till stöd för hvilken framställning, bland annat, anförts, att Kongl. Myntkabinettet visserligen vore tillförsäkradt ett exemplar af de mynt och medaljer, som präglas i riket, men att det vore af vigt, att fullständiga samlingar af sådana pjäser för deras säkra bevaring åt minnet icke endast funnes å ett enda ställe eller i hufvudstaden, utan äfven i universitetens myntkabinett.

Med afseende å det gagn för historieforskningen, som medaljsamlingar medföra, och med hänsyn dertill, att dylika museer, som äro för allmänheten

tillgängliga, äfven i sin mån bidraga till att väcka och underhålla fosterlandskänslan genom det åskådliga sätt, hvarpå de bevara minnet af store män och betydelsefulla tilldragelser, har Riksdagen ansett sig böra godkänna syftet af förevarande framställning, helst årliga kostnaderna för den ifrågasatta utdelningen icke torde komma att uppgå till större belopp, än att de kunna bestridas af det å staten uppförda anslaget till mynt- och kontrollverken, och Riksdagen får derföre i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes låta tillse, huruvida ej exemplar af mynt och medaljer skulle från Kongl. Myntverket kunna, utan ökad bidrag från Statsverket, utdelas till sådana större institutioner, som för allmänheten äro tillgängliga.

Postverket.

2:o) Uti en under den 5 sistlidne Februari till Riksdagen aflåten nådig Proposition har Eders Kongl. Maj:t täckts meddela, hurusom Eders Kongl. Maj:t, med anledning af Riksdagens uti underdånig skrifvelse den 13 Maj nästlidet år, angående regleringen af utgifterna under Riks-statens Sjunde Hufvudtitel, gjorda framställningar, rörande dels Post- och Telegrafverkens förening under en gemensam styrelse, dels öfverflyttande till Riks-statens Nionde Hufvudtitel af Postverkets pensions- och indragningsstater, anbefallt cheferne för Post- och Telegrafverken att i underdånighet inkomma med utredning i fråga om dessa verks förening under en gemensam styrelse; men som det utlåtande, bemålde båda chefer till följd deraf afgifvit, till Eders Kongl. Maj:t inkommit först den 29 nästlidne December, och denna omfattande fråga alltså icke kunnat hinna att efter vederbörlig beredning blifva föremål för nådig pröfning i sammanhang med öfriga på statsregleringen för år 1870 inverkande frågor, samt då dessutom det förväntade förslaget till ny poststadga ännu ej till Eders Kongl. Maj:t inkommit, och frågan om öfverflyttande till Nionde Hufvudtiteln af Postverkets pensions- och indragningsstater icke lämpligen kunde prövas annat än i sammanhang med nyssberörda poststadga, så hade Eders Kongl. Maj:t icke varit i tillfälle att för Riksdagen framlägga någon normalstat för Postverket, utan endast en stat för år 1870, uti hvilken Postverkets pensions- och indragningsstater å sin hittillsvarande plats bibehållits. Eders Kongl. Maj:t har alltså med den nådiga Propositionen till Riksdagens pröfning öfverlemnadt ett af Eders Kongl. Maj:t för dess del gilladt förslag till Postverkets utgiftsstater för år 1870, enligt hvilket, ehuru å aflöningsstaten blifvit uppförda åtskilliga nya och tillökade anslag, likväl slutsumman af samtliga staterna för år 1870 ansetts kunna, synnerligen genom nedsättningar i anslag å omkostnadsstaten, inskränkas till samma belopp, hvartill den för innevarande år fastställda staten uppgår; och

har i öfverensstämmelse dermed Eders Kongl. Maj:t uti den nådiga Propositionen angående Statsverkets tillstånd och behof föreslagit, att det under Sjunde Hufvudtiteln uppförda kontanta anslag, *förslagsvis* beräknadt att af postmedlen direkte utgå till *Postverket*, måtte bestämmas till 2,250,000 R:dr och således bibehållas vid samma belopp, hvarmed detsamma i Riks-staten för närvarande finnes uppfördt.

Postverkets för år 1869 fastställda utgiftsstaten sluta på följande summor, nemligen:

aflöningsstaten	R:dr	609,950: —
indragningsstaten	”	19,609: 50.
pensionsstaten	”	18,600: —
omkostnadsstaten	”	1,564,500: —
oförutsedda utgifter	”	25,000: —
afkortningar och restitutioner m. m.	”	12,340: 50.

eller tillsammans R:dr 2,250,000: —

Hvad först beträffar *aflöningsstaten*, hvarå enligt Kongl. Brefven den 11 och 18 sistlidne Juni *tillkommit* 1,200 R:dr till aflönande af ytterligare två vaktmästare vid Göteborgs postkontor samt 1,200 R:dr till aflönning för expeditörerna vid de nyinrättade postexpeditionerna i Molkom och Österby, hvar emot enligt Kongl. Brevet den 1 sistlidne Maj *afgått* 800 R:dr, expeditörens aflönning vid den indragna postexpeditionen i Laxå, så att för närvarande anslagen å denna stat utgöra . . . . . R:dr 611,550: — har Eders Kongl. Maj:t derutinnan föreslagit följande nya eller tillökade anslag, nemligen:

för en reklamationsbyrå: lön och tjenstgöringspenningar åt en föreståndare	”	1,600: —
till skrifvarebiträden vid 59 postexpeditioner, hvilka sakna förmånen af dylikt anslag	”	11,800: —
till aflönande vid förefallande behof af tillfälliga biträden, anställda på grund af 43 § i nådiga instruktionen den 6 November 1863	”	10,000: —
till aflönning åt extra resepostexpeditörer	”	10,800: —
hvilket anslag sammanförts med det å staten förut medgifna anslag för resepostexpeditörers aflönande.		
till aflönande af en vaktmästare vid hvartera af postkontoren i Jönköping, Upsala, Carlstad, Sundsvall, Gefle och Linköping	”	3,000: —
till aflönande af poststationsföreståndare, en förhöjning i nu uppförda anslag af	”	10,000: —

Transport R:dr 658,750: —

	Transport	R:dr 658,750: —
till brefbärarens aflönande, en tillökning i nuvarande anslag af	„	2,000: —
samt till ersättande, i enlighet med de i Kongl. Brevet		
den 21 April 1865 fastställda grunder, af uppkommande		
minskning i postförvaltarens sportelinkomster, en tillökning		
i det för sagda ändamål å gällande stat medgifna an-		
slag af	„	2,000: —
med iakttagande af hvilka tillökningar aflöningsstaten för		
år 1870 alltså skulle sluta på en summa af	R:dr	662,750: —

Hvad derefter angår *indragningsstaten*, för år 1869 fastställd till 19,609 R:dr 50 öre, har densamma blifvit *minskad* med de personela anslag, som under år 1868 afidne Kontorsskrifvaren vid härvarande postkontor Hallström i listtiden med 200 R:dr och till Postmästare i Smedjebacken utnämnde förre Postexpeditören i Ånäset Skotte med 700 R:dr å denna stat åtnjoto, men *ökad* med den i Kongl. Brevet den 14 sistlidne Juli Postkommisarien i Ystad, Öfverstelöjtnanten Nilsson för honom frångången förmån såsom disponent af dervarande posthus tillagd personel ersättning af 150 R:dr, efter hvilka förändringar denna stat slutar på 18,859 R:dr 50 öre.

Beträffande vidare *pensionsstaten*, för innevarande år fastställd till 18,600 R:dr, har densamma blifvit *minskad* dels med den pension, som under år 1868 afidne förre Postmästaren i Marstrand Olbers derå åtnjutit med 800 R:dr och dels med en del af den pension, som genom Kongl. Brevet den 24 Januari 1862 tillagts afidne Postiljonen Sundboms enka och barn, de sednare tilldess de uppnått 15 år, nemligen 20 R:dr, hvarigenom denna stat för närvarande belöper sig till 17,780 R:dr. För beredande af understöd åt brefbärare, hvilka icke vidare anses tjenstbara, har Eders Kongl. Maj:t föreslagit uppförande å pensionsstaten af ett särskildt anslag af 3,000 R:dr, hvarigenom denna stat skulle sluta sig på en summa af 20,780 R:dr.

Slutligen har i fråga om förslagsanslagen på *omkostnadsstaten*, för år 1869 beräknade och fastställda till 1,564,500 R:dr, å anslaget till kontorshyror och expenser *afgått* hälften af förra anslaget härtill för Gefle postkontor 400 R:dr, och hela anslaget till indragna postexpeditionen i Laxå 150 R:dr, men *tillkommit* för nyinrättade postexpeditionerna i Molkom och Österby 300 R:dr, hvarigenom summan af anslagen på denna stat för närvarande utgör 1,564,250 R:dr. Detta belopp har nu i följd af inträdda förändrade förhållanden ansetts kunna nedsättas genom minskning af nedannämnda anslag med följande belopp, nemligen:

anslaget till postiljonsbeklädnader med	R:dr	5,000: —
” ” underhållande af sjöpostförbindelsen mellan Sverige och Preussen med		45,000: —
” för underhållande af sjöpostförbindelse mellan Göte- borg och England, hela anslaget därför		9,000: —
” ” kostnaderna för utrikes brevexlingen med		20,000: —
	eller tillsammans R:dr	79,000: —

Deremot hafva nedannämnda anslag visat sig behöfva ökas med följande belopp, nemligen:

anslaget till kontorshyror och expenser med	1,650: —
” ” provisioner åt postförvaltare	8,500: —
” ” resetraktamenten för jernvägs-resepost- expeditörer med	13,000: —
” ” ved och belysning med	2,000: —
” ” postiljoners beväring med	1,000: —
	<u>26,150: —</u>

Skilnaden mellan ifrågasatt minskning och förhöjning i anslag å omkostnadsstaten utgör således . . . . . R:dr 52,850: — med hvilket belopp den närvarande staten skulle minskas, hvarigenom densamma komme att sluta sig på en summa af 1,511,400 R:dr.

Anslaget till postföringskostnader har af angifna orsaker ansetts böra till oförminskadt belopp 770,000 R:dr i staten qvarstå, dervid detsamma dock, till närmare upplysning om dess användande, blifvit fördeladt i följande särskilda anslag, nemligen:

för postbefordringen å jernvägarne	R:dr	140,000: —
” diligens- och postbefordringen å landsväg		610,000: —
” sjöpostbefordringen mellan andra inrikes orter än Got- land och fasta landet (dertill särskildt anslag förut är i staten upptaget)		20,000: —
	tillsammans R:dr	770,000: —

Då till de sålunda för år 1870 föreslagna utgifterna:

å aflöningsstaten	R:dr	662,750: —
” indragningsstaten		18,859: 50.
” pensionsstaten		20,780: —
” omkostnadsstaten		1,511,400: —

lägges det af Eders Kongl. Maj:t enligt Riksdagens hemstäl-
lan sednast fastställda anslag:

för oförutsedda utgifter	25,000: —
och beräknas för afkortningar	11,210: 50.
så uppkommer ett sammanräknadt belopp af	R:dr 2,250,000: —

eller samma summa, hvartill utgifterna vid Postverket för år 1869 blifvit af Eders Kongl. Maj:t och Riksdagen beräknade och fastställda.

På grund af de skäl, som äro i den nådiga Propositionen anförda till stöd för dels redan vidtagna, dels föreslagna förändringar och tillägg uti de för innevarande år fastställda staterna för Postverket samt med ledning af hvad i öfrigt i detta ärende förekommit, har Riksdagen funnit sig böra bifalla det af Eders Kongl. Maj:t nu framlagda förslag till nämnda verks utgiftsstat för 1870, utom i hvad detsamma rörer dels en förhöjning i det på aflöningsstaten förekommande anslaget till postexpeditioner af 11,800 R:dr, att användas till skrifvarebiträden åt 59 postexpeditörer, hvilka hittills saknat dylik förmån, dels upptagande å samma stat af 3,000 R:dr till aflönande af en vaktmästare vid hvartera af postkontoren i Jönköping, Upsala, Carlstad, Sundsvall, Gefle och Linköping, dels uppförande å pensionsstaten af 3,000 R:dr för beredande af understöd åt brefbärare, hvilka icke vidare anses tjenstbara.

I afseende på förstnämnda anslagsförhöjning är visserligen anfördt, att de i förhållande till lefnadsbehofven nog karga aflöningsförmåner, som tillfölo postexpeditionernas föreståndare och, till stor del beroende af sportler, för de flesta nedgingo på samma gång göromålen och ansvaret för dem ökades, icke medgäfvade dessa tjenstemän att aflöna tillräckligt antal och fullt dugliga biträden, hvarigenom, när vid inträdande förändringar i posternas gång en besvärligare tjenstgöring, om än ibland endast af öfvergående beskaffenhet, blefve en och annan sådan postanstalt ålagd, kunde hända att förändringen af brist på tillräcklig arbetskraft komme att förfelas och allmänhetens intresse att åsidosättas. Af det nu anförda synes emellertid framgå, att de åberopade olägenheterna icke förekomma vid alla expeditioner, åtminstone icke i lika hög grad på alla ställen. Detta har gifvit anledning ifrågasätta, huruvida de påpekade förhållandena innebära giltiga skäl till en för samtliga ifrågavarande postexpeditörer lika stor löneförhöjning. Om vid inträdande förändring i posternas gång en besvärligare tjenstgöring må blifva en och annan postexpedition ålagd, eger dessutom Generalpoststyrelsen, jemlikt 43 § i gällande instruktion, rättighet använda tillfälliga biträden, för hvilkas aflönande ett särskildt förslagsanslag blifvit å aflöningsstaten uppfördt. Beträffande anslaget till sex vaktmästarelöner, genom hvars beviljande i själva verket skulle beredas en löneförbättring åt de ifrågavarande postkontorens föreståndare, hvilka hittills haft åliggande att sjelfve bestrida den underord-

nade personalens aflöning, synes det Riksdagen, som skulle behöfligheten af ett sådant anslag lämpligare böra komma under pröfning i sammanhang med bestämmande af löneförmånerna vid de särskilda postkontoren. Riksdagen har derföre ansett förenämnda två anslagsfrågor böra tills vidare uppskjutas, för att komma i öfvervägande vid uppgörande af förslag till normalstat för Postverket. Riksdagen har icke heller nu ingått i någon detaljerad pröfning af de å aflöningsstaten uppförda särskilda lönebeloppen, af skäl att en sådan omfattande granskning lämpligast bör ega rum vid den slutliga behandlingen af nyssnämnda, redan nästa år förväntade normalstat.

Hvad åter angår uppförande å pensionsstaten af anslag för understöd åt brefbärare, hvilka icke vidare anses tjänstbara, så hafva vid den ifrågasatta bestämmelsen, — "att ordinarie brefbärare, hvilken 25 år varit i Postverkets tjänst använd, må, när för brefbäringens behöriga besörjande sådant finnes behöfligt, kunna af Generalpoststyrelsen frikallas från vidare tjenstgöring mot tillgodonjutande från postmedlen under sin återstående lifstid af ett årligt understöd af 350 R:dr, intilldess han i behörig ordning kan erhålla afsked med pension samt derefter skilnaden mellan nämnda belopp och den pension, som kan honom tillkomma", — betänkligheter förekommit deremot, att stadganden rörande styrkt sjuklighet, viss upphunnen lefnadsålder m. m. dylikt icke gjorts till vilkor för rättighet att komma i åtnjutande af det föreslagna understödet, hvilken förmån enligt förslaget skulle kunna komma brefbärare till godo vid tidigare ålder än den, vid hvilken andra med dem likställde Statens tjenare undfå pensioner. För den händelse en brefbärare innan upphunnen pensionsålder skulle befinnas af en eller annan orsak förhindrad att såsom vederbör bestrida sin befattning, har detta dessutom antagits böra endast undantagsvis förekomma, och har derföre blifvit ifrågasatt, huruvida icke en dylik olägenhet heldre borde afhjelpas genom ett tillfälligt understöd än genom en för alla brefbärare gemensam pensionsförmån. Äfven med denna frågas afgörande torde derföre böra tills vidare anstå, då den samma framdeles kan komma i betraktande i sammanhang med nyssnämnda normalstat.

Slutligen har Riksdagen, beträffande den af Eders Kongl. Maj:t beräknade slutsumman af Postverkets utgifter för år 1870, ansett någon förändring deri icke böra vidtagas med anledning af ofvan omförmälda ändringar i Eders Kongl. Maj:ts förslag, hvarföre anslaget till oförutsedda utgifter ansetts böra ökas med ett jemnt tal, motsvarande minskningen å aflönings- och pensionsstaterna, men anslaget för afkortningar, restitutioner m. m. minskas med ett för slutsummans jemnande erforderligt belopp.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har Riksdagen, som godkänt upptagande i 1870 års stat af de utaf Eders Kongl. Maj:t redan vidtagna, ofvan omförmälda förändringar i aflöningsstaten, jemväl bifallit, att å näm-

da stat må uppföras följande af Eders Kongl. Maj:t föreslagna nya eller tillökade anslag, nemligen:

för en reklamationsbyrå: lön och tjänstgöringspenningar åt en föreståndare 1,600 R:dr;

till aflönande vid förefallande behof af tillfälliga biträden, anställda på grund af 43 § i nådiga instruktionen den 6 November 1863, 10,000 R:dr;

till aflönning åt extra resepostexpeditörer 10,800 R:dr;

förhöjning i anslaget till aflönande af poststationsföreståndare 10,000 R:dr;

tillökning i nuvarande anslag för brefbärarens aflönande 2,000 R:dr; och

till ersättande, i enlighet med de i Kongl. Brevet den 21 April 1865 fastställda grunder, af uppkommande minskning i postförvaltares sportelinkomster 2,000 R:dr;

hwaremot Riksdagen ansett sig för närvarande icke böra bevilja de af Eders Kongl. Maj:t föreslagna anslag

af 11,800 R:dr till skrifvarebiträden vid 59 postexpeditioner; och

af 3,000 R:dr till aflönande af en vaktmästare vid hvarterdera af postkontoren i Jönköping, Upsala, Carlstad, Sundsvall, Gefle och Linköping; kommande derigenom aflöningsstaten att sluta på en summa af 647,950 R:dr.

Likaledes har Riksdagen funnit sig för närvarande icke böra bifalla Eders Kongl. Maj:ts nådiga framställning om anslag af 3,000 R:dr för beredande af understöd åt brefbärare, hvilka icke vidare ansåges tjänstbara; hvadan och med iakttagande af ofvannämnda minskningar pensionsstaten blifvit för år 1870 bestämd till 17,780 R:dr.

För indragningsstaten och omkostnadsstaten har Riksdagen, med godkännande af hvad Eders Kongl. Maj:t i afseende å dessa stater äskat, beräknat de af Eders Kongl. Maj:t föreslagna belopp af 18,859 R:dr 50 öre för den förra och 1,511,400 R:dr för den sednare af nämnda stater.

Anslaget till oförutsedda utgifter är, i följd af minskningar i aflönings- och pensionsanslagen, för år 1870 förhöjdt med 18,000 R:dr eller till 43,000 R:dr; hwaremot, för jemnande af slutsumman, anslaget till afkortningar, restitutioner m. m. blifvit med 200 R:dr nedsatt till 11,010 R:dr 50 öre.

Då sålunda slutsummorna i Postverkets stat för år 1870 uppgå till följande belopp, nemligen:

aflöningsstaten	R:dr	647,950: —
indragningsstaten	„	18,859: 50.
pensionsstaten	„	17,780: —
omkostnadsstaten	„	1,511,400: —
oförutsedda utgifter	„	43,000: —
afkortningar, restitutioner m. m.	„	11,010: 50.

eller tillsammans R:dr 2,250,000: —

är det

är det under sjunde Hufvudtiteln uppförda kontanta anslag, förslagsvis beräknadt att af postmedlen direkte utgå, till Postverket af Riksdagen för år 1870 bestämdt till 2,250,000 R:dr.

Tullverket.

3:o. I anledning af det genom nådig Proposition den 31 Januari 1868 till då församlade Riksdags pröfning öfverlemnade förslag till normalstat för Tullverket, att gälla från början af år 1869, uti hvilken stat det för en del af tullpersonalen förut brukliga aflöningsätt medelst uppbördsprovision blifvit utbytt mot tulltjenstemännens aflönande medelst fasta, till siffran i staten utsatta aflöningsbelopp, fördelade i lön och tjänstgöringspenningar, så att för hvarje tjänsteman uppförts under förstnämnda titel så stor del af den honom bestådda aflönning, som ansetts böra ligga till grund för den honom efter erhållet afsked tillkommande pension, och återstoden upptagits under titeln tjänstgöringspenningar, anförde Riksdagen, uti underdånig skrifvelse den 13 Maj 1868, bland annat, att den väl funnit sig böra godkänna berörda, af General-tullstyrelsen tillstyrkta och af Eders Kongl. Maj:t gillade förändring i aflöningsättet, men att Riksdagen, enär det, för att ett sådant nytt aflöningsätt skulle kunna vinna tillämpning, fordrades att nuvarande tjänsteinnehafvare äfven ingingo på den föreslagna staten, ansåge nödigt, att tjänstemännen först hördes, huruvida de vore dertill benägne, och att resultatet deraf förelades Riksdagen, innan löneregleringen blefve slutligen fastställd, hvarföre ock Riksdagen, jemte anmälan att den godkänt nyssberörda förslag till stat för Tullverket att gälla för år 1869, tillika underdånigst anhöll, att, sedan de bland Tullverkets tjänstemän, som sina befattningar eller den dem tillagda uppbördsprovision undfått, utan föreläggande att åtnöjas med framdeles skeende annan lönerglering, blifvit hörde, huruvida de på nedan omförmälda vilkor ville ingå på berörda, för år 1869 godkända stat, och sedan utredning skett, huruvida tjänstemännens vid Tullverket sportler skulle kunna till Statsverket indragas, Eders Kongl. Maj:t ville för Riksdagen åter framlägga förslag till normalstat för nämnda verk; och hemställde Riksdagen i sådant afseende för öfrigt:

att, dels enär tvekan inom Riksdagen uppstått rörande lämpligheten af nuvarande styrelse-organisationen med departements-chefer, ställde emellan den allenabeslutande General-tulldirektören, å den ena sidan, samt cheferne för kansliet och de särskilda kontoren, å den andra, samt dels med hänsigt till ett hos Riksdagen väckt förslag, att alla tulldistriktchefsembetena måtte i mån af inträffande ledigheter indragas, Eders Kongl. Maj:t täcktes besluta,

att, derest intill 1869 års Riksdag ledighet skulle yppas bland departementscheferne, distriktcheferne eller inom General-tullstyrelsens kansli, kammar- och revisionskontor, dessa tjänster skulle endast på förordnande och tillsvidare tillsättas;

att derjemte förordnas måtte, att, vid tillsättande af öfriga vid Tullverket ledigblifvande befattningar, tjänstemännen skulle tillförbindas underkasta sig den lönereglering, som genom antagande af en normalstat för detta verk framdeles kunde varda af Riksdagen beslutad;

att, då vid flera mindre tullkamrar uppbördens ej motsvarade förvaltningskostnaden, Eders Kongl. Maj:t ville låta tillse, om och på hvilka orter indragning af smärre förtullningsplatser kunde ega rum;

hvarförutan Riksdagen i underdånighet meddelade, att densamma i afseende på aflöningsstatens tillämpning beslutit:

att den tjänsteman, som icke före 1868 års utgång hos General-tullstyrelsen anmält sig vilja ingå på de beträffande hans innehafvande tjänst i 1869 års stat upptagna bestämmelser och underkasta sig de nya eller förändrade stadganden, hvilka i fråga om rättighet till pension af Statens medel framdeles kunde varda i vederbörlig ordning till allmän efterrättelse meddelade, samt afsäga sig alla anspråk på sportelersättning, om nuvarande sportler komme att upphöra, skulle vara pligtig att för framtiden, så länge han förblefve vid samma tjänst, åtnöjas med de löneinkomster och den pensionsrätt, hvartill 1868 års stat föranledde;

att, derest de förändringar, som följde af tillämpningen utaf 1869 års stat, icke för framtiden komme att vinna fastställelse, de tjänstemän, som förklarar sig vilja på berörda stat ingå, skulle, om de så önskade och icke åtnöjdes med de löneförmåner, som i den blifvande normalstaten bestämdes, vara berättigade att såväl för år 1869 som framgent åtnjuta de löneinkomster och den pensionsrätt, hvartill 1868 års stat föranledde; samt

att godkännandet af 1869 års stat icke finge anses medföra någon förändring i de vilkor i öfrigt, hvarunder tulltjänstemännen innehade sina tjänster, eller minskning i rättigheten att dem förflytta, vare sig till annan ort eller på pensionsstat, som General-tullstyrelsen nu tillkomme.

I följd häraf har Eders Kongl. Maj:t, som uti den nådiga Propositionen angående Statsverkets tillstånd och behof äskat, att det till Tullverket direkte af tullmedlen utgående förslagsanslaget måtte bestämmas till 1,997,000 R:dr, under den 12 sistlidne Februari uti nådig Proposition till Riksdagens granskning ånyo framlagt en normalaflöningsstat för Tullverket att gälla från och med år 1870, äfvensom stater för öfriga utgifter och omkostnader vid Tullverket under nämnda år, samtliga dessa stater sådana de blifvit af Eders Kongl. Maj:t för dess del gillade; dervid Eders Kongl. Maj:t jemväl yttrat sig rörande de hos sednaste Riksdag, på sätt här ofvan blifvit förmäldt,

väckta frågorna dels om lämpligheten af nuvarande departementschefs- och distriktchefsbefattningars bibehållande, dels om upphörande af smärre förtullningsplatser och dels om indragning till Statsverket af tulltjenstemännens sportler.

I afseende å *departementschefs-platserna* hade General-tullstyrelsen anført, hurusom den ansåge, att departementschefernes liksom förmedlande ställning emellan den allenabeslutande General-tulldirektören, å ena, samt kansli- och kontorscheferne, å andra sidan, just innefattade ett giltigt bevis för platsernas lämplighet. Enär General-tulldirektörens kall fordrade, att han, oförhindrad af ärendenas så att säga mekaniska handläggning, kunde med oafåtlig uppmärksamhet följa och öfvervaka gången af Tullverkets vård och skötsel i det hela, men till kansli- och kontorschefernes deremot hörde att i detalj utreda och till expedition eller annan beslutad eller i allmänhet föreskrifven åtgärd befordra hos General-tullstyrelsen förekommande mål, så hade departementschefernes uppgift, att på samma gång utöfva en nödig kontroll på de sednares åtgöranden och med den mogenhet i omdöme, hvilken i följd af deras mera omfattande embetsverksamhet borde kunna hos dem förväntas och fordras, ärendena till afgörande hos General-tullstyrelsen föredraga, synts Styrelsen böra i och för sig göra deras platser icke blott lämpliga och ändamålsenliga, utan äfven nödvändiga; hvarjemte deras åliggande, att under General-tulldirektören å de till hvar deras departement hörande ärenden och en hvar särskildt underordnade tulladministrationer hafva speciel vårdnad och uppsigt, icke saknade sin stora vikt vid bedömandet af den uppkastade frågan om embetenas behöflighet. Dessutom och om å ena sidan riktigheten af den anordning icke kunde ifrågasättas, enligt hvilken beslutanderätten i de rent administrativa embetsverken blifvit lagd ensamt i chefens för verket hand, syntes å en annan sida den motvigt mot förhastade beslut, som departementschefernes egenskap af ansvarige, rådgifvande ledamöter vore egnad att åstadkomma, i långt högre grad än omedelbart under verkets chef stående och inför honom föredragande kansli- och kontorstjenstemän, icke heller böra lemnas utan ett i Styrelsens tanke förtjent afseende. I kraft häraf och då ärendenas vikt och mångfald icke medgäfvö någon förminskning i Styrelsens tjänstemannapersonal på det hela, utan förändringen, om den vidtoges, säkerligen skulle komma att hufvudsakligen bestå allenast i afskaffandet af de ifrågavarande ledamotsbefattningarnes benämning, hade det synts Styrelsen, som dessa befattningars, likasom tjänsternas i Styrelsens kansli- och kontor, tillsättande på ordinarie stat icke heller vid inträffande ledigheter efter tiden för då nästblifvande riksdag borde göras beroende på den till en möjligen aflägsen tidpunkt hänvisade utgången af frågan om förändrad organisation af rikets centrala embetsverk.

Eders Kongl. Maj:t, som funnit hvad General-tullstyrelsen sålunda an-
fört rörande lämpligheten af att bibehålla departementscheferbefattningarna
hos Styrelsen innefatta fullt öfvertygande skäl för att någon indragning af
berörda befattningar åtminstone för närvarande icke bör ifrågakomma, har
alltså låtit de för samma befattningar nu bestämda aflönningar fortfarande i
aflöningsstaten kvarstå.

Äfven Riksdagen har funnit den i ämnet nu lemnade utredning nog-
samt ådagalägga, att de hos General-tullstyrelsen anställde departementschefer
äro under nuvarande förhållanden oundgängligen nödiga, hvadan Riksdagen
bifallit Eders Kongl. Maj:ts nådiga framställning derom, att dessa befattning-
ar nu må bibehållas.

I fråga åter om *distriktchefer-befattningarna* hade General-tullstyrelsen,
uti dess i anledning af Riksdagens framställning afgifna Utlåtande, anført,
hurusom den omständigheten, att dessa befattningar tid efter annan från ett
större antal minskats till sitt nuvarande ringare, naturligen gifvit anledning
till den föreställning, att äfven de distriktcheferposter, om hvilkas afskaffande
tillförene ej varit fråga, skulle kunna indragas, och att sådant redan nu
kunde låta sig göra. General-tullstyrelsen vore dock på här nedan uppgifna
skäl af den mening, att så icke vore förhållandet.

Vid tiden för Styrelsens af Tullverket sednaste organisation år 1825
hade tulldistriktcheferne varit till antalet icke mindre än sex, eller en för
hvardera af Gotlands, sydöstra, södra, vestra och norra, samt för inre be-
vakningsdistrikten. Af befattningarna kvarstodo nu endast de i vestra, södra
och sydöstra distrikten, den i sistnämnda distrikt, enligt redan fattadt beslut,
likväl icke längre, än till dess den nuvarande innehafvaren af distriktchefer-
platsen komme att derifrån afgå.

Behöfgheten af dessa embeten vore i General-tullstyrelsens tanke huf-
vudsakligen beroende på beskaffenheten af sjelfva tullagstiftningen. Vore
denna sådan att, på hvad ort och under hvilka förhållanden som helst,
oloflig varuförsel beredde lagbrytaren betydande vinst, så torde icke någon-
städes en af de dagliga tullbehandlingsbestyren upptagen öfverbefälhafvare
för en talrik bevakningspersonal kunna umbäras, och häraf funne anställan-
det år 1825 utaf sex tulldistriktchefer äfven säkerligen sitt fulla berättigande.
Inträdde sedermera, såsom med de Svenska tulltaxorna varit fallet, en nä-
stan jemnt fortgående förändring från förbud och öfverdrifna tullsatser till
allmän ut- och införsel-frihet mot sådana, der tull egde rum, jemförelsevis
lindriga afgifter, som de nu i allmänhet gällande, så bortföle ock behofvet
af dessa chefer på orter, der den med tullförsnillning förenade vinsten icke
vidare vore nog stor, att annat än undantagsvis förmå besegra den pligt-
känsla och böjelse för laglydnad, som man vore berättigad antaga hos mäng-
den alltid förefinnas. För några tiotal af år tillbaka hörde försök till öfver-

trädelse af tullförfattningarne på kusterna af Småland och Öland till ordningen för dagen, och sådant torde icke varit en bland de minst verkande anledningarne dertill, att distriktchefen i sydöstra tulldistriktet, hvilken från början var stationerad i Carlshamn och sedermera i Carlskrona, slutligen blef förflyttad till den mera centralt belägna staden Calmar. Med de tullbestämmelser, som under det sednaste årtiondet varit gällande, hade det visat sig, att oloflig införsel af varor på Smålands och Ölands kuststräckor från de Danska och Tyska orter, med hvilka städerna i Calmar län förnämligast egde handelsgemenskap, icke vore att hädanefter befara i någon mån, som gjorde kostsammare bevakningsanstalter der än på rikets nordligare orter behöfliga, och så snart erfarenhet härom vunnits, hade ock det omförmälda beslutet utverkats, att förenämnda län ej vidare skulle af distriktchef öfvervakas, utan med embetets indragning den delen af distriktet, som utgjordes af provinsen Blekinge, förläggas under chefens i södra tulldistriktet embetsverksamhet.

På kusten från Blekingska gränsen mot Småland ända till gränsskilnaden mellan Sverige och Norge vid Idefjorden ställde sig förhållandena helt olika. De på en stor del af denna till utlandet närmare angränsande kuststräcka belägna Svenska handelsplatserna stodo i en, utan afseende på årstid, nära nog oafbruten sjöfartsförbindelse med främmande orter, och utefter hela längden af Öresund egde daglig, att icke säga stundlig kommunikation med Danska landet rum, icke blott med större ångbåtar och segelfartyg, utan äfven medelst roddbåtar, så grundgående, att varulossningar ur dem läte sig verkställas hvar som helst på Svenska kusten. Då städerna här låge på jmförelsevis ringa afstånd från hvarandra, och då föreståndarne för de tullplatser, uti och i grannskapet af hvilka tullbevakningspersonalen vore stationerad, naturligen icke egde att utsträcka sin tillsyn och myndighet utanför eget distrikt, skulle, i saknad af tulldistriktchef såsom öfverbefälhafvare, nödvändigt äfven komma att saknas den sammanhållning af bevakningsstyrkan och den enhet i dess användande, hvarförutan det dubbla ändamålet med densamma, att förekomma eller upptäcka oloflig varuinförsel, säkerligen skulle alldeles förfelas, såsom ofta endast beroende på personalens skyndsamma förflyttning vid inträffande behof från en till annan för tillfället mera hotad punkt.

I betraktande såväl af det nu anförda, som ock, hvad särskildt anginge chefen för vestra tulldistriktet, deraf att i Göteborg, hvarest han vore stationerad, icke blott mångfalden af tullförvaltningsmyndigheterna på stället också fordrade ett gemensamt öfverhufvud, utan äfven den der fallande tulluppbörden, uppgående till omkring en tredjedel af hela rikets, ansetts kräfva en specielle kontroll, som af denna distriktchef utöfvades, och visserligen borde ur synpunkten af Statsverkets säkerhet finnas vara väl behöflig; så och enär i Malmö en tilltagande trafik torde inom kort göra en liknande fördelning jem-

väl der af tullförvaltningsbestyren ändamålsenlig och uppbördsväsendets ställande under närmare uppsigt af distriktchefen likaledes behöfligt, hade det af enskild motionär vid sednaste riksdag framställda förslag om jemväl dessa begge distriktchefsembetens indragning, hvilket föranledt Riksdagens begäran om deras uppehållande, i händelse af inträffande ledighet, till en början intill då nästkommande riksdag genom förordnande, syntes General-tullstyrelsen vara mindre välbetänkt och icke böra hvarken vid en blifvande riksdag eller af Eders Kongl. Maj:t under för handen varande omständigheter vinna vidare afseende.

Med gillande af de utaf Styrelsen åberopade skäl för bibehållande af distriktchefsbefattningarne i vestra och södra tulldistrikten, har Eders Kongl. Maj:t jemväl låtit de för samtliga distriktcheferne bestämda aflönningar fortfarande i aflöningsstaten kvarstå.

De af General-tullstyrelsen anförda, här ofvan omförmälda motiver för bibehållandet af distriktchefspplatserna synas otvetydigt ådagalägga, att deras verksamhet hufvudsakligen afser ledningen af och uppsigten öfver den yttre bevakningen. Det var väl äfven från en sådan uppfattning sednaste Riksdag utgick, då den ifrågasatte dessa befattningars indragning. Då emellertid det torde medgifvas, att oloflig varuinförsel numera i allmänhet icke bedrifves i någon större omfattning eller såsom yrke, utom å kusterna af Skåne och möjligen sydligare delen af Halland, lär den verksamhet, som en i Göteborg förlagd distriktchef kan till hämmande af sådan varuinförsel utveckla, icke kunna vara af synnerligt värde. Snarare torde det befinnas vara en hinderlig omgång, att alla rapporter och order skola passera distriktchefens expedition. För ernående af ett lyckligt resultat i afseende på hämmande och upptäckande af oloflig varuinförsel erfordras i främsta rummet en fullt pålitlig bevakningspersonal, som är noga bekant med ortens förhållanden i fråga om såväl lokal som personer, och samverkan emellan denna personal bör åstadkommas direkt och utan all omgång. Den nödiga kontrollen utöfvas otvifvelaktigt både säkrast och lättast å hvarje plats af närmaste tullkammare. Om i Skåne, der en större bevakningspersonal fortfarande kan åtminstone vissa tider af året vara erforderlig, någon särskildt kontrollerande och ledande myndighet må vara af behof påkallad, bör denna befattning lämpligen uppdragas åt en person, vid hvars tillsättande afseende uteslutande fästes vid de egenskaper, som för en sådan yttre tjänstgöring erfordras.

General-tullstyrelsen har visserligen i afseende å chefen för vestra tull-distriktet anført, att i Göteborg, hvarest han vore stationerad, icke blott mångfalden af tullförvaltningsmyndigheterna på stället också fordrade ett gemensamt öfverhufvud, utan äfven den der fallande tulluppbörden, uppgående till omkring en tredjedel af hela rikets, ansetts behöfva en specielare kontroll, som af denne distriktchef utöfvades. Såvidt Riksdagen af den för

distriktcheferne utfärdade instruktionen kunnat inhemta, är dock bemälda embetsman icke i besittning af den magt, att han kan öfver tullförvaltningsmyndigheterna utöfva något förmanskap, som vare sig för det allmänna eller för trafiken är af någon vigt; och med nutidens lättade kommunikationer skulle det väl icke ens vara lämpligt att emellan bemälda myndigheter och Generaltulldirektören bilda en särskild instans. I fråga om uppbörden torde utan särskild kostnad en ständig och direkt kontroll både kunna och böra anordnas, till vida större säkerhet än den som kan af distriktchefen utöfvas.

Af dessa skäl och då obehöfligheten af distriktchefs-embetet i sydöstra distriktet äfvensom den der anställda sekreterare och tullfiskal är af vederbörande medgifven, torde tulldistriktchefs-befattningarne redan nu kunna indragas och deraf följer jemväl indragning af de hos hvardera distriktchefen anställda en sekreterare och en vaktmästare äfvensom anslag till en e. o. kanslist och till skrifbiträde.

På grund af hvad ofvan blifvit anfördt har Riksdagen icke kunnat bifalla Eders Kongl. Maj:ts nådiga förslag om bibehållande af distriktchefs-befattningarne, utan beslutit, att samtliga dessa embeten, jemte dervid anställda expeditioner, böra vid slutet af innevarande år indragas, hvarjemte Riksdagen för den tjänsteman, som af Eders Kongl. Maj:t kan blifva förordnad att utöfva högsta befälet öfver den yttre tullbevakningen i Skåne, uppfört i staten en summa af 6,000 R:dr, att utgå med 3,500 R:dr såsom lön, 1,500 R:dr såsom tjänstgöringspenningar och 1,000 såsom ersättning för resekostnader; och får i sammanhang härmed Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes till näst sammanträdande Riksdag afgifva förslag i fråga om de belopp som anses böra nuvarande innehafvarne af samtliga de indragna tjänsterna å indragningsstat tillkomma.

De af Riksdagen sålunda beslutade förändringar föranleda i det framlagda förslaget till *aflöningsstat* minskning med följande belopp, nemligen:

inom *vestra* distriktet:

för 1 distriktchef	8,000: —
„ 1 distriktchefs-sekreterare och tullfiskal	2,500: —
„ 1 vaktmästare	700: —
„ 1 e. o. kanslist	600: —

inom *södra* distriktet:

„ 1 distriktchef	7,500: —
„ 1 distriktchefs-sekreterare och tullfiskal	2,500: —
„ 1 vaktmästare	700: —
„ 1 skrifvarebiträde	400: —

R:dr 22,900: —

Transport R:dr 22,900: —

hwaremot aflöningsstaten ökas *dels* med de enligt 1868 års stat uppförda aflöningsbelopp för tullfiskalen i vestra distriktet . . . . . 1,800: —
 för dito dito i södra dito . . . . . 1,200: —
dels ock med aflöningen för den tjensteman, som bör erhålla befälet öfver den yttre tullbevakningen i Skåne, nemligen 3,500 R:dr i lön, 1,500 R:dr i tjenstgöringspenningar och 1,000 R:dr såsom ersättning för resekostnader, eller tillhopa . . . . . 6,000: — 9,000: —
 hvadan nedsättningen i aflöningsstatens anslag utgör. . . . R:dr 13,900: —

Vidare kommer minskning jemväl att ega rum *dels* i anslaget till *öfvergångsaflöningsstat* med de för distriktchefen i sydöstra distriktet samt den hos honom anställde sekreterare å nämnda stat uppförda belopp, tillhopa 6,400 R:dr, och *dels* i förslagsanslaget till *öfvergångsstaten för uppbörsprovision* med de belopp, som för närvarande beräknas utgå till de distriktchefer, hvilka åtnjuta sådan aflöningsförmån, eller dem i Göteborg och Calmar, med tillhopa i rundt tal 12,000 R:dr.

Då ledning saknas för beräkning af de belopp, som vid nästkommande riksdag kunna blifva till utgående från *indragningsstaten* anvisade åt innehafvarne af nyss omförmälda tjenstebefattningar, har det synts Riksdagen lämpligast att förhöja det af Eders Kongl. Maj:t för indragningsstaten föreslagna anslaget med summan af de belopp, hvarmed aflöningsstaten, öfvergångsaflöningsstaten och öfvergångsstaten för uppbörsprovision blifvit minskade.

I fråga om *indragning af smärre förtullningsplatser* har Eders Kongl. Maj:t funnit någon så beskaffad åtgärd icke för närvarande vara af omständigheterna påkallad, eller med någon egentlig besparing i kostnad kunna ega rum, vare sig i afseende på de af Riksdagen särskildt anmärkta Gotländska landthamnarna eller andra förtullningsplatser; och Riksdagen har, med hänseende till hvad General-tullstyrelsen rörande denna fråga anfört, Eders Kongl. Maj:ts nådiga förslag i denna del bifallit.

Vidkommande förslaget om indragning af tulltjenstemännens *sportler* hade General-tullstyrelsen ansett indragning af lösen för fullmagter och resolutioner samt sigillpenningar utan olägenhet kunna ega rum, men deremot af anförda skäl ansett öfrige Tullverkets tjenstemän nu tillkommande sportler böra fortfarande få till bemälda tjenstemän utgå; dervid Styrelsen beträffande *auktionsprovision* andragit, hurusom ändamålet att Kronans fördel skulle vid skeende försäljningar blifva desto sorgfälligare tillgodosedd, kunde antagas hafva utgjort egentliga anledningen till bestämmande såsom sportel åt auktions-

auktionsförrättaren af viss procent å försäljningssumman. Denna inkomst hade annorstädes än i Stockholm och Göteborg icke uppgått till något betydligare belopp, men vore af så stor föränderlighet, att då till exempel, efter hvad upplyst blifvit, densamma i Stockkolm på sednare tider utgjort i medeltal årligen omkring 2,000 R:dr, hade den under år 1867 derstädes icke bestigit sig till mer än 270 R:dr 55 öre, under det att denna sportel samma år i Göteborg, med ungefär lika stor varuförtullning som Stockholm, uppgått till 3,107 R:dr 17 öre. Den ojemförligen större delen af ifrågasvarande provision, hvilken i nu omförmälda begge städer tillfölle innehafvaren af de förenade konfiskations-, inspektors och tullkassörs-befattningarne, men å öfriga tullplatser dessas föreståndare eller i allmänhet dem, som förrättade auktionen, inflöte för försäljning af sjöskadadt gods. Antagligt vore emellertid, enligt Styrelsens tanke, att denna inkomst komme med tiden att väsendtligen nedgå, nemligen i den mån äfventyret af sådan varuförskämning måste förminskas i följd af det tilltagande användandet äfven för godstransporter af säkrare och mera snabbgående ångbåtar i stället för de af ogynnsam vind och väderlek mera beroende och derigenom för sjöskador mera blottställda segelfartygen. De delar åter af denna provision, som utginge för konfiskerad och för strandvraksgods, och hvilka äfven blifvit genom särskilda författningar tjenstemännen medgifna, lemnade i samma mån endast ringa inkomst, under det att denna, genom försäljningarnes verkställande ofta på aflägsna platser och genom bestyret med fördelning af beslagareandelar, bergarelöner m. m. vore att anse såsom välberättigad.

Någon indragning till Statsverket af dessa begge sednare slag af auktionsprovision syntes ej böra ega rum, och icke heller af provisionen för försålda sjöskadade varor, dels emedan den, lika med provisionen för andra försäljningar, utgjorde en ändamålsenlig uppmuntran till beredande dervid af Kronans bästa, dels ock, hvad Stockholm och Göteborg anginge, derföre att denna inkomst, äfven oaktadt dess stora föränderlighet och tillfälliga beskaffenhet, blifvit af Styrelsen vid afgifvande af sednaste förslag till normalstat ansedd innefatta en oundgängligen behöflig tillökning i de för konfiskations- och kassörsbefattningarne uti nyssnämnda städer ifrågasatta, sedermera af Riksdagen och Eders Kongl. Maj:t för år 1869 beviljade ordinarie aflöningsbelopp. På dessa tjenstemän hvilade nemligen, med afseende å beskaffenheten af deras befattningar och betydenheten af de allmänna medel de innehade, i ansvarighetshänseende fullkomligt lika stort förtroende, som på de i dessa städer anställde uppbördstullförvaltare, under det att å dessa sednare, om ock vida större penningebelopp gingo genom deras händer, kontrollen mot kassaförskingring likväl med ojemförligt större noggrannhet kunde föras än å de förra, enär uppbördstullförvaltaren med de till honom ingående medel endast hade levereringar men icke såsom

tullkassören några till tiden ofta obestämda utbetalningar att fullgöra. Aflöningen för tullkassören i Stockholm och i Göteborg syntes därför visserligen ingalunda böra vara väsentligen lägre än för den förra, men hade, just med hänsigt till ifrågavarande sportelinkomst, af styrelsen vid förenämnda tillfälle föreslagits till belopp, som med icke mindre än 1,500 R:dr understiger den för uppördstullförvaltaren, och hade därför General-tullstyrelsen, som icke funnit sig nu böra häruti tillstyrka ändring, endast ansett sig, med anledning af den väckta frågan om sportelindragning, föranlåten hemställa, att, om sagda provision skulle finnas böra till Statsverket öfverflyttas, den fixa aflöningen för konfiskations-, inspektors- och tullkassörstjänsterna i Stockholm och Göteborg måtte höjas med åtminstone 1,000 R:dr, samt dervid ordinarie lönen bestämmas till 3,000 R:dr och tjänstgöringspenningarne till 2,000 R:dr.

Eders Kongl. Maj:t, som, i öfverensstämmelse med General-tullstyrelsens hemställan, föreslagit, att indragning af den hos Styrelsen fallande lösen för fullmagter och resolutioner äfvensom sigillpenningar måtte, på sätt i likartadt fall blifvit genom nådiga Kungörelsen den 7 Mars 1835 förordnadt för Eders Kongl. Maj:ts Kansli, verkställas medelst omförmälda afgifters utbytande emot motsvarande stämpelpappersafgift, har, beträffande öfriga ifrågavarande sportler, funnit, i betraktande af hvad Styrelsen i afseende derå anfört, någon indragning af samma sportler nu icke böra ega rum, med undantag af auktionsprovision för försäljning af sjöskadadt gods, i afseende å hvilken provision något giltigt hinder för dess indragning till Statsverket syntes Eders Kongl. Maj:t icke förefinnas. Då emellertid General-tullstyrelsen upplyst, att ifrågavarande provision vid uppgörande af normalstatsförslaget tagits i beräkning såsom en oundgängligen behöflig tillökning i aflöningen för innehafvarne af de förenade konfiskations-, inspektors- och tullkassörsbefattningarne i Stockholm och Göteborg, så ansåge Eders Kongl. Maj:t indragning af berörda provision icke kunna ske, utan att åt nämnde båda tjänstemän beredd godtgörelse för hvad de genom en sådan indragning skulle i inkomster förlora, hvarföre ock den för hvardera i General-tullstyrelsens statsförslag uppförda aflöning blifvit af Eders Kongl. Maj:t ökad med 500 R:dr. i lön och 500 R:dr i tjänstgöringspenningar, så att bemälda båda tjänstemän skulle hvar för sig i aflöning erhålla 5,000 R:dr.

Riksdagen har, med hänseende till hvad i denna fråga förekommit, godkänt hvad Eders Kongl. Maj:t föreslagit derom, att ej mindre den hos General-tullstyrelsen fallande lösen för fullmagter och resolutioner äfvensom sigillpenningar, än äfven auktionsprovision för försäljning af sjöskadadt gods må till Statsverket indragas, men öfriga sportler, som för närvarande Tullverkets tjänstemän tillkomma, fortfarande få till dem utgå.

Det af Eders Kongl. Maj:t nu framlagda förslag till *normalstat för Tullverkets embets- och tjänstemän samt betjente* har Riksdagen egnat en

sorgfällig granskning, hvilken dock ej kunnat innebära pröfning af alla förslagens detaljer, enär Riksdagen icke kan om affärsrörelsen och deraf beroende förtullnings- och bevakningsförhållanden ega den noggranna kännedom, som erfordras för att kunna rätt bedöma, huru många tjänstemän af olika grader och löneklasser, som kunna vid hvarje särskild station vara erforderliga, och Riksdagen anser sig af sådan anledning icke böra inlåta sig på ett specifikt bestämmande af personalstat för hvarje särskild tullstation, helst många på allmänna rörelsen inverkan förhållanden nödvändigtvis framkalla täta vexlingar i behovet af förtullnings- och bevakningspersonal, hvilka göra det olämpligt att för denna personal fastställa en normalstat i den mening, att tjänstemän och betjening vid hvarje tullplats derigenom skulle till antalet bestämmas. Ordmandet af dessa förhållanden, bestämmandet af den tillökning i personal, som vid den ena stationen kan erfordras, under det att vid en annan en minskning kan ega rum, har synts böra åt Eders Kongl. Maj:t öfverlemnas, sedan aflöningsbeloppen för de särskilda tjänstegraderna blifvit bestämda och ett anslag för aflöning åt förtullnings- och bevakningspersonalen af Riksdagen till beloppet fastställt.

Riksdagen har dock af flera skäl ansett sig icke kunna till grund för ett sådant bestämmande af aflöningen för nämnda personal taga den af Eders Kongl. Maj:t framlagda normalstaten. På denna upptagas nemligen lönebelopp, uppgående till vid pass 45,000 R:dr för åtskilliga inloppsstationer, vid hvilka större delen af tjänstepersonalen ansetts kunna indragas, så snart ny tullstadga hunnit utfärdas. Vidare äro visserligen omkring 100 tjänstebefattningar föreslagna till indragning, men det synes Riksdagen, som vore det oaktadt på ett och annat ställe upptagen en talrikare personal, än som numera kan vara af behof påkallad. Jemväl har Riksdagens uppmärksamhet fästats vid den icke obetydliga lönetillökning, som enligt normalstaten skulle, i jämförelse med 1868 års stat, tillkomma åtskilliga tjänstemän och betjente, ehuru för flere af dem hvarken stigande förtullning på tjänstgöringsorten eller eljest ökad rörelse derstädes synts gifva skälig anledning till en sådan åtgärd. Denna löneförhöjning utgör sammanräknad ej mindre än omkring 90,000 R:dr. Af skäl, som här ofvan blifvit antydda, har likväl Riksdagen ansett sig icke böra vidtaga den speciela revision af lönebeloppen, som synes erforderlig, utan har det synts Riksdagen lämpligare att derom hos Eders Kongl. Maj:t göra underdånig framställning.

Vid en sådan revision af förslaget till normal-aflöningsstat torde äfven andra förhållanden böra uppmärksammas. Den i förslaget upptagna fördelning af lönebeloppen i lön och tjänstgöringspenningar synes icke vara uppgjord efter några bestämda grunder, hvarförutan inom flera tjänstegrader förefinnes en alltför stor mångfald af lönekategorier, hvilken på pensionsförhållandena menligt inverkar. Detta missförhållande ökas ännu mera, då af

de ålderstillägg, hvilka på vissa stationer tjänstemän och betjente af åtskilliga grader förunnats, en del tillägges sjelfva lönen. Häraf uppkommer, att då för en del tjänstemän tjänstgöringspenningarne uppgå till hälften af hela lönebeloppet, de åter för andra utgöra endast $\frac{1}{9}$:del af samma belopp, hvorigenom pensionerna för samma grader blifva, utan synbar anledning, olika bestämda.

Då Riksdagen således icke kunnat nu fastställa någon normalstat för förtullnings- och bevakningspersonalen, samt vid sådant förhållande det icke syntes lämpligt, att den delen af normalstaten, som afser General-tullstyrelsens aflöning, nu skulle till särskild pröfning företagas, får, jemte anmälan härom, Riksdagen i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t behagade låta det nu framlagda förslaget undergå ytterligare granskning, i ändamål att en mot 1868 års stat förhöjd kostnad för förtullnings- och bevakningspersonalens aflönande måtte, så vidt möjligt är, undvikas, att lönerna måtte jemnare ordnas inom hvarje tjänstegrad och aflöningen i öfrigt genom tjänstgöringspenningar afpassas efter göromålens mängd och beskaffenhet, samt ålderstillägget, der sådant gifves, i allmänhet tilläggas tjänstgöringspenningarne; och har emellertid Riksdagen medgifvit, att under år 1870 den för innevarande år fastställda aflöningsstat, med de i det nu framlagda förslaget vidtagna förändringar, må fortfarande tillämpas under de vilkor i öfrigt, som vid sistlidne Riksdag bestämdes.

Förslagsanslaget till *Pensionsstaten för afskedade tjänstemän och betjente*, i innevarande års stat uppfördt med 159,000 R:dr, är nu af Eders Kongl. Maj:t upptaget till 156,000 R:dr.

Mot beräkningen af detta belopp har någon erinran icke förekommit, men Riksdagens uppmärksamhet har fästats derpå, att pensionsvilkoren för Tullverkets personal icke öfverensstämman med de för öfrige civile tjänstemäns pensionering gällande vilkor. Enligt äldre stadganden äro civile tjänstemän i allmänhet till pension berättigade, då de antingen vid 70 års ålder tillbragt minst 30 år i oafbruten tjänst, eller vid 65 års ålder och vid pass 40 års tjänstetid styrkt sig vara till helsan försvagade. De vid Tullverket anställde embets- och tjänstemän samt betjente äro deremot, enligt särskilda nådiga föreskrifter, berättigade *dels* till hel pension, motsvarande hela ordinarie lönebeloppet, då de i och för tjänsten blifvit genom yttre våld eller andra styrkta olyckstillfälligheter skadade till lemmar och helsa och dymedelst befinnas oförmögna till vidare tjänstgöring, samt då de, efter redlig och trogen tjänst i sammanräknade 30 års tid, hunnit öfver 60 års ålder; och *dels*, under vissa vilkor till tre fjerdedels, half eller en fjerdedels pension vid lägre lefnadsålder och kortare tjänstetid.

Om än det icke kan bestridas, att åtskilliga befattningar vid Tullverket äro af beskaffenhet att påkalla kroppsansträngningar, som föranleda en lägre

pensionsålder, äro å andra sidan vid många tjänster göromålen alldeles likartade med dem, som åligga öfrige civile tjänstemän, och det synes Riksdagen således både rättvist och billigt, att pensionsvilkoren för tullstatens personal bringas till öfverensstämmelse med de allmänna stadgandena i detta hänseende, der ej särskilda förhållanden påkalla undantag.

Riksdagen, som beviljat det till pensionsstaten för Tullverkets afskedade tjänstemän samt betjente äskade förslagsanslag, 156,000 R:dr, har derföre, i sammanhang dermed, beslutit, att de tjänstemän, som genom tillämpning af den nya normalstaten erhålla ökad aflöning, äfvensom de, hvilka hädanefter i Tullverkets tjänst antagas eller befordras, icke må åtnjuta pensionsrätt efter andra grunder i afseende på lefnadsålder och tjänstetid, än dem, som för rikets civile tjänstemän i allmänhet äro stadgade, anhållande Riksdagen, att, om i särskilda fall andra vilkor för pensionsrätt kunna finnas erforderliga, Eders Kongl. Maj:t täcktes derom vid nästkommande riksdag framställa nådigt förslag.

Vidare har Eders Kongl. Maj:t såsom förslagsanslag till *Pensionsstaterna för aflidne tjänstemäns och betjentes i fattigdom efterlemnade enkor och barn* beräknat ett belopp af 30,000 R:dr.

Riksdagen har härvid icke haft annat att erinra, än att, då pensionsvilkoren icke varit föremål för Riksdagens bedömande och det äskade beloppet, vid jemförelse med tjänstemännens antal, otvifvelaktigt är högre, än som motsvarar det anslag, hvilket af statsmedel utgår till Civilstatens pensionskassa för pensionering af deri delaktiga tjänsteinnehafvares enkor och barn, förevarande anslag synts böra inom det uppgifna beloppet begränsas; och Riksdagen har alltså till Eders Kongl. Maj:ts disposition för pensionering af aflidne tjänstemäns och betjentes vid Tullverket i fattigdom efterlemnade enkor och barn anvisat såsom bestämdt anslag ett belopp af 30,000 R:dr.

Med godkännande af det utaf Eders Kongl. Maj:t framställda förslag i afseende på *omkostnadsstaten*, har Riksdagen för samma stat upptagit det belopp, Eders Kongl. Maj:t i sådant hänseende beräknat, eller 175,056 R:dr 50 öre.

Riksdagen, som alltså under nedannämnda rubriker anvisat för år 1870 följande belopp, nemligen:

Ordinarie aflöningsstat.	R:dr	1,290,663:	50.
Öfvergångs-aflöningsstaten	”	71,980:	—
Öfvergångsstaten för uppbördsprovision: <i>förslagsanslag</i>	”	48,000:	—
Ålderstilläggsstaten: <i>förslagsanslag</i>	”	98,000:	—
Indragningsstaten: <i>förslagsanslag</i>	”	127,300:	—
Pensionsstaten för afskedade tjänstemän och betjente: <i>förslagsanslag</i>	”	156,000:	—
Pensionsstaterna för aflidne tjänstemäns och betjentes i fattigdom efterlemnade enkor och barn	”	30,000:	—
Omkostnadsstaten	”	175,056:	50.

eller tillsammans R:dr 1,997,000: —

har således å förevarande Hufvudtitel under rubrik “*Tullverket*, förslagsanslag att af tullmedlen direkte utgå“ uppfört för år 1870 nämnda, af Eders Kongl. Maj:t äskade belopp 1,997,000 R:dr.

Jägeri-staten.

4:o. I enlighet med Statskontorets derom gjorda underdåniga anmälan har Eders Kongl. Maj:t erinrat, dels att från de under anslaget till Jägeri-staten uppförda indelta räntor borde afdragas 41 R:dr, utgörande från indragna och utarrenderade boställen förut utgångna räntor, hvilka icke vidare borde i räkenskaperna debiteras, dels att af det kontanta anslaget borde till skogsplanteringskassan omföras en uppkommen lönebesparing af 6 R:dr 24 öre.

Denna nådiga framställning har Riksdagen bifallit.

Då vidare hela nu ifrågavarande anslag borde i mån af nuvarande indelningshafvares afgang indragas och således lämpligast hade sin plats under Allmänna indragningsstaten, har Eders Kongl. Maj:t föreslagit, att anslaget måtte från Sjunde Hufvudtiteln uteslutas och det efter nyssberörda afdrag och omföring återstående beloppet deraf: penningar 112 R:dr 51 öre och indelta räntor 674 R:dr 69 öre, tilläggas det under Nionde Hufvudtiteln för omförmälda indragningsstat uppförda anslag.

Äfven denna nådiga framställning är af Riksdagen bifallen.

Skogsväsendet.

5:o. Uti den nådiga Propositionen angående Statsverkets tillstånd och behof har Eders Kongl. Maj:t under Sjunde Hufvudtiteln föreslagit, att, un-

der vilkor *dels* att till Riksdagens disposition öfverlemnades så väl skogsplanteringskassan som Christianstads läns flygsandsplanteringsfond och ekeplanteringsfonden, alla tre sådana de efter afslutande af 1869 års räkenskaper befunnos, *dels* att för framtiden upphörde det till *skogsplanteringskassan* nu utgående *förslagsanslag*, hvilket i Riksstaten för år 1869 vore upptaget till 24,428 R:dr, *dels* ock att *skogsmedlen*, som uti den nådiga Propositionen under de ordinarie statsinkomsterna vilkorligen beräknats, bland dessa inkomster definitivt upptogos, Riksdagen, till hvars pröfning komme att framläggas af Eders Kongl. Maj:t för Dess del gillade nya aflöningsstater för Skogsstyrelsen, skogsstaten och skogsläroverken, ville till bestridande så väl af de utgifter, hvilka, utöfver den beräknade afkastningen af skogsstatspersonalens boställen, skulle af berörda aflöningsstater påkallas, som af de för Statens skogsväsende i öfrigt erforderliga kostnader, anslå under Sjunde Hufvudtiteln ett belopp af 353,878 R:dr 6 öre och medgifva, att detta anslag, med intagande deribland af de nu till anslaget för skogsplanteringskassan hörande indelta räntor, finge i Riksstaten uppföras på följande sätt: *Skogsväsendet* (af kontanta beloppet 90,000 R:dr *reservationsanslag*)

Penningar	352,978: 6.
Indelta räntor enligt markegång på förslag	900: —
	Summa R:dr 353,878: 6.

Sedermera har Eders Kongl. Maj:t uti särskild nådig Proposition till pröfning af Riksdagen framlagt omförmälda, utaf Eders Kongl. Maj:t för Dess del godkända förslag till utgiftsstaten för Skogsstyrelsen, skogsstaten och skogsläroverken, dervid Eders Kongl. Maj:t till upplysning i ämnet jemväl åberopat ett inom Finans-departementet utarbetadt förslag till instruktion för Skogsstyrelsen och skogsstaten, hvilket till sina hufvudgrunder blifvit af Eders Kongl. Maj:t gilladt, men med hvars slutliga pröfning komme att anstå i afvaktan på Riksdagens beslut rörande så väl utgiftsstaterna som den föreslagna förändringen i sättet för bestridande af skogsförvaltningsutgifterna.

Beträffande sistnämnda fråga har Riksdagen, vid beräkning af Statsverkets inkomster, förklarar sig icke finna något att erinra vid den af Eders Kongl. Maj:t föreslagna åtgärd, att inkomsterna af Statens skogar skulle bland de allmänna statsinkomsterna upptagas och omförmälda fonder till Riksdagens disposition öfverlemnas, hvadan Riksdagen jemväl såsom inkomst af *skogsförsäljningsmedel* uppfört ett belopp af 220,000 R:dr.

Då i följd häraf särskildt anslag för skogsväsendet måste å Riksstaten anvisas, har Riksdagen nu att yttra sig angående de framlagda organisationsförslagen samt om den deraf beroende frågan om nämnda anslagsbelopp.

Hvad då först angår organisationen af Skogsstyrelsen och skogsstaten, är i den nådiga Propositionen meddeladt, hurusom *Skogsstyrelsen* för närvarande, enligt Kongl. Brefvet den 29 Januari 1859, består af en generaldirektör och chef, samt af en sekreterare och en kamererare såsom föredragande af de till Styrelsens befattning hörande ärenden.

Denna organisation vore väsendtligen inskränkt emot hvad som varit föreslaget dels af 1856 års Skogskomité, hvilken förut väckt fråga om Skogsstyrelsens inrättande, och dels af bemälda styrelse sjelf uti dess åren 1859 och 1862 afgifna instruktionsförslag; men ehuru anledning förefunnes att för Styrelsen begära en väsendtligare personaltillökning, hade Styrelsen likväl nu inskränkt sig till att i sådant afseende upptaga allenast en kanslist för utskrifning och expediering af handlingar samt för att vid behof biträda med registrering och revisionsarbeten.

Eders Kongl. Maj:t antoge visserligen, att det inom en icke särdeles aflägsen framtid skulle blifva Styrelsen svårt att utan förökning af de arbetskrafter, som nu stode till dess disposition, hinna med erforderlig omsorg handlägga de ständigt växande tjenstebestyr, som tillhörde dess befattning; men då för närvarande, och så länge för vården af Statens skogar, utöfver hvad de lemnade i afkastning, tillskott af andra statsmedel erfordrades, den största möjliga hushållning uti ifrågavarande afseende måste iakttagas, samt Styrelsen sjelf ansett sig kunna nu umbära annan personal-tillökning än af ett kanslibitråde, så hade Eders Kongl. Maj:t för sin del ingenting att deremot erinra. Beträffande åter den föreslagna nya kanslist-befattningen syntes så beskaffade göromål som de, hvilka voro ämnade att åt denna nya tjensteman anförtros, lämpligast besörjas genom extra kanslibiträden, hvarföre ock, då Eders Kongl. Maj:t funnit sig icke böra bifalla inrättande af en särskild kanslistbefattning, Eders Kongl. Maj:t deremot föreslagit, det beloppet af den för samma befattning afsedda aflöning i stället skulle tilläggas anslaget till extra kanslibiträden hos Styrelsen.

Vidkommande dernäst skogsstaten i orterna, så vore det egentligen *en* fråga, som syntes förtjena en närmare uppmärksamhet, nemligen den om lämpligaste organisationen af den kontroll, som öfver den förvaltande skogspersonalens tjensteverksamhet borde finnas. Denna angelägenhet, hvilken allestädes ansåges särdeles magtpåliggande och hos oss blifvit ännu viktigare, sedan den vederbörande Länsstyrelser med skogsförvaltningen inom länen tillkommande befattning, hvilken enligt 1838 års instruktion innebure, bland annat, ett verkligt befäl öfver länets skogsstat, genom den nya skogslagstiftningen väsendtligen inskränktes, vore i utlandet på olika ställen, enligt hvad Skogsstyrelsen upplyst, ordnad efter tvänne olika grunder, nemligen antingen så, att en särskild tjenstegrad af skogsstaten omhänderhade kontrollen, eller

så

så att denna utöfvades af skogsadministrationen, hvilken i sådant ändamål årligen utsände sina ledamöter. Med anledning häraf hade ock Skogsstyrelsen till frågans lösning afgifvit tvänne alternativa förslag. Enligt det ena, hvilket Styrelsen benämnt "hufvudförslaget", skulle ifrågavarande kontroll för hela riket utöfvas af sex öfverjägmästare, hvilkas tjänstebefattning skulle vara hufvudsakligen därför afsedd. Enligt det andra förslaget åter skulle i södra och mellersta delen af riket icke finnas några för kontrollen särskildt afsedda fasta tjänstebefattningar, utan desamma ombesörjas genom dertill af Skogsstyrelsen för hvarje år förordnade personer, och i sådant afseende ett anslag af 10,000 R:dr ställas till Styrelsens disposition.

De fördelar, som åtföljde kontrollens öfverlemnande åt en särskild högre tjänstegrad inom skogsstaten, och hvilka icke kunde anses uppvägas af den jämförelsevis mindre betydliga besparing i kostnad, som genom den andra metodens antagande skulle vinnas, syntes Eders Kongl. Maj:t böra tillförsäkra företrädet åt den organisation, som innefattades i Skogsstyrelsens hufvudförslag. Då emellertid en kontroll, som utöfvades af enkom dertill för listiden anställde tjänstemän, lätteligen kunde, med tjänstemännens tilltagande ålder, förslappas och förfalla till slentrian, hade Eders Kongl. Maj:t sökt att modifiera berörda organisation så, att äfven med dess antagande skulle vinnas de garantier, för att kontrollen alltid blefve med nit och eftertryck handhafd, hvilka onekligen lemnades af Skogsstyrelsens alternativförslag; och hade Eders Kongl. Maj:t trott sig ernå detta mål genom användande af den redan i fråga om rektorsembetena vid elementarläroverken med framgång försökta grundsats, att de högre tjänstemän, åt hvilka kontrollen öfver de underlydande anförtroddes, icke skulle till sin befattning utnämnas för listid eller ens förordnas "tills vidare", i hvilket sistnämnda fall det alltid skulle befinnas svårt att utan bestämd försummelse eller öfverträdelse skilja en sålunda förordnad tjänsteman från sitt uppdrag, utan skulle de till befattningen förordnas för en viss tidrymd af t. ex. fem eller tio år, efter hvilkas förlopp förordnandet skulle upphöra af sig sjelft, såvida det icke funnes böra förnyas.

Eders Kongl. Maj:t hade alltså för sin del ansett, att med afseende å ifrågavarande kontroll hela landet borde indelas i ett lämpligt antal inspektions-distrikter, att kontrollen och uppsigten öfver skogsförvaltningen inom hvarje sådant distrikt borde anförtros åt en särskild skogstjänsteman med högre embetsställning än revierförvaltarne, och hvilken i likhet med de tjänstemän, som hufvudsakligen i enahanda syfte blifvit genom Kongl. brefven den 31 Mars 1865 och den 11 Maj 1866 anställde i Norrland, syntes böra benämnas *skogsinspektör*, samt att desse tjänstemän borde till sina befattningar förordnas på viss tid, som efter omständigheterna i hvarje särskildt fall

skulle bestämmas. Eders Kongl. Maj:t hade derjemte tänkt sig, att, då det väl vanligen skulle blifva en skogstjensteman i närmast lägre grad eller möjligen en lärare vid något af skogsläroverken, som komme att hugnas med ett sådant förordnande, hans förutvarande befattning, under den tid förordnandet omfattade, skulle emot dermed förenade inkomster skötas af en vikarie, på det han måtte kunna öfter förordnandets upphörande dertill återvända.

Beträffande den öfriga skogspersonalen i orterna hade Skogsstyrelsen föreslagit, att under de kontrollerande tjänstemännen skulle finnas endast ett slags ordinarie förvaltande tjänstemän, hvilka borde med en gemensam benämning kallas "jügmästare" och alla vara revierförvaltare, äfvensom att den under revierförvaltarne ställda bevakande personalen likaledes skulle erhålla en för alla lika benämning och kallas *kronojägare*; och hade Eders Kongl. Maj:t för sin del ingenting att deremot påminna.

De olikartade förhållanden, efter hvilka värden och förvaltningen af de allmänna skogarne böra inom särskilda delar af riket ordnas, måste vid bestämmandet af det sätt, hvarpå ledningen af denna vård och förvaltning bör organiseras, åstadkomma en tvekan, hvilken först af erfarenheten kan fullständigt undanrödjas. I afseende derå torde dock meningarne vara ense, att högsta ledningen af denna angelägenhet, som för landets framtida klimatiska förhållanden och deraf beroende kultur är af oberäknelig vikt, måste sammanföras hos en styrelse, hvilken med tillräcklig sakkunskap förenar den magt och myndighet öfver de underlydande, som för en kraftig förvaltning är oundgängligen nödig. Vid anordnandet af denna styrelse är det i främsta rummet af vikt att beakta den särskilda beskaffenheten af det uppdrag, som skall åt denna styrelse anförtros och hvilket är väsendtligen skiljaktigt från de bestyr, som andra centrala förvaltningsmyndigheter åligga. Under det att, i fråga om de sednare, göromålens art föranleder, att vid chefsplatsernas besättande ett öfvervägande afseende måste fästas på ådagalagd erfarenhet och skicklighet inom den civila administrationen i allmänhet, kan deremot, enligt Riksdagens åsigt, af Skogsstyrelsens verksamhet icke förväntas ett fördelaktigt resultat, med mindre dess chef eger tillräcklig skogsvetenskaplig bildning och erfarenhet i skogshushållningen, att han kan sjelfständigt bedöma alla de åtgärder, som af hans afgörande bero, och för hvilka han i främsta rummet bör vara ansvarig, och dessa egenskaper torde således vara de, som företrädesvis böra vid valet af en chef för Skogsstyrelsen vara de bestämmande, utan att derföre får förbises den praktiska duglighet, som

för utöfningen af ifrågavarande viktiga embete är af nöden. Jemväl i anordningen af sjelfva embetet har Riksdagen ansett böra gifvas ett uttryck åt denna olikhet i embetsställning emellan skogsförvaltningen och de öfriga centrala embetsverken, och det har derföre syntes Riksdagen lämpligast, att chefen för Skogsstyrelsen, blefve benämnd "skogsdirektör", och att, i sammanhang dermed att embetet blefve förenadt med lägre rang, än som i det nådiga förslaget afsetts, lönen blefve bestämd till något lägre belopp än för generaldirektörer, eller till 6,000 Riksdaler.

I öfrigt har Riksdagen icke haft något att emot förslaget om Skogsstyrelsens och skogsstatens organisation erinra. Det af Eders Kongl. Maj:t gillade sätt för anordnandet af inspektionen öfver skogsstaten har syntes Riksdagen vida att föredraga framför Skogsstyrelsens i detta hänseende framställda förslag, och äfven i och för sig böra kunna åstadkomma en gagnelig och verksam kontroll, om ock någon tids erfarenhet må vara erforderlig för bedömande af inspektions-distriktens lämpliga indelning och antal.

För möjliggörande af en sjelfständig och verksam styrelse är det otvifvelaktigt af vikt, att de lägre befattningarne icke besättas med fasta tjänstemän, hvilka först efter åtal och dom kunna från sina tjänster skiljas, och under nuvarande förhållanden, innan erfarenheten hunnit stadga omdömet, huruvida den ifrågavarande organisationen af skogsväsendet är den mest lämpliga, torde inom såväl skogsstaten som styrelsen alla embeten och tjänster lämpligast böra tillsättas endast på förordnande.

I öfverensstämmelse med dessa åsigter och då den af Riksdagen ifrågasatta förändring af chefsembetet icke kan genomföras förr, än den nuvarande innehafvaren af nämnda embete uppnått pensionsålder eller eljest afgått, får Riksdagen i underdånighet anmäla:

att Riksdagen ansett ledningen af skogsväsendet böra, efter den nuvarande generaldirektörens afgång, anförtros åt en "skogsdirektör" med en årlig aflöning af 6,000 Riksdaler;

att Riksdagen ansett alla embets- och tjänstemän vid Skogsstyrelsen och skogsstaten för närvarande böra tillsättas endast på förordnande, samt med skyldighet derjemte att underkasta sig den förändrade tjänstgöring, som framdeles kan ifrågakomma;

att Riksdagen i öfrigt icke haft något att erinra emot hvad Eders Kongl. Maj:t föreslagit angående Skogsstyrelsens och skogsstatens organisation och aflöning; samt

att Riksdagen alltså till Skogsstyrelsens och skogsstatens aflöning m. m. anvisat de af Eders Kongl. Maj:t åskade belopp, 21,800 Riksdaler för Skogsstyrelsen och 205,178 Riksdaler 6 öre för skogsstaten, eller tillhopa 226,978 Riksdaler 6 öre.

I fråga åter om Skogsinstitutet hade Skogsstyrelsen föreslagit, att direktörens lön skulle utgå med allenast 3,000 Riksdaler, oberäknadt boställsvåning och ved; att läraretjensten i skogshushållning skulle indragas, när direktören syntes böra medhinna att ensam bestrida undervisningen i detta läroämne, sedan institutets befattning såsom revisions- och kontrollverk numera upphört; att lönerna för de tvänne lärarne i naturalhistoria och matematik måtte såsom arfvoden utgå med 1,200 Riksdaler i stället för 1,000 Riksdaler till hvardera och att åt en lärare i författningskunskap måtte anslås ett arvode af 600 Riksdaler. Då vidare tilloppet af sökande till elevplatser vid institutet under sednare åren vida öfverstigit skogsstatens inskränkta rekryteringsbehof, och en bland anledningarne härtill otvifvelaktigt borde sökas i de vid institutet utdelade stipendiimedlen, så hade Styrelsen ansett, att stipendiatplatserna borde, om ej alldeles borttagas, dock till antalet minskas från 6 till 4 och stipendianslaget således från 1,500 Riksdaler nedsättas till 1,000 Riksdaler. Derjemte ansåge Styrelsen, att en kunnig planteringsvaktare skulle gagna institutet mer än en vaktmästare, i anseende dertill att dels det för plantskolorna vid institutet ofta behöfliga arbetsbiträde nu medtog en särskild betydlig kostnad, och dels berörda planteringar under lärarnes och elevernas bortovaro på praktiska öfningar erfordrade tillsyn och vård. Styrelsen hade derföre föreslagit, att, i stället för anslaget till den nuvarande vaktmästaren, 450 Riksdaler, skulle uppföras lön för en planteringsvaktare med 500 Riksdaler. Deremot kunde i följd af ett dylikt ständigt arbetsbiträdes anställande anslaget till expenser och underhåll minskas från 2,250 Riksdaler till 2,000 Riksdaler, helst något arvode för revision af skogskartor icke vidare komme att från nämnda anslag utgå; och har, i öfverensstämmelse härmed, Eders Kongl. Maj:t föreslagit, att af Riksdagen må till efterrättelse från och med år 1870 fastställas en den nådiga Propositionen bilagd aflöningsstat, enligt hvilken kostnaden från 18,000 Riksdaler blifvit till 15,300 Riksdaler nedsatt.

Emot den af Eders Kongl. Maj:t föreslagna aflöningsstat för Skogsinstitutet har Riksdagen icke haft något att anmärka; men deremot har det syntes Riksdagen kunna ifrågasättas, huruvida giltiga skäl förefinnas för bibehållande af ett särskildt läroverk för den ifrågavarande undervisningen. Det förefaller Riksdagen, som skulle det både bereda minskning i kostnaderna och leda till gagn för skogselevernas utbildning, om denna undervisning blefve öfverflyttad antingen till Teknologiska institutet eller till ettdera af Landtbruksinstitutet vid Ultuna och Alnarp eller till begge dessa undervisningsanstalter. För ett tillförlitligt bedömande af fördelarne eller olägenheterna af en sådan förflyttning erfordras dock en närmare utredning, såväl beträffande kostnaderna som i afseende å lämpligaste sättet för undervisningens ordnande i uteslutande teoretisk eller jemväl praktisk riktning; och Riksdagen får alltså, jemte anmälan att till aflöning och öfriga kostnader

vid Skogsinstitutet för år 1870 beviljats det af Eders Kongl. Maj:t äskade belopp, 15,300 Riksdaler, i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes, efter vederbörandes hörande, taga i öfvervägande, huruvida icke undervisningen i skogsväsendet lämpligen kan till Teknologiska institutet eller till ettdera af Landbruksinstitutet vid Ultuna och Alnarp eller till begge dessa undervisningsanstalter förläggas, samt till nästsammanträdande Riksdag göra den nådiga framställning, hvartill förhållandena finnas föranleda.

Vidkommande utgiftsstaterna för de nuvarande sex skogsskolorna, för hvilka årliga kostnaden utgör 22,950 Riksdaler, har Eders Kongl. Maj:t icke föreslagit annan förändring, än att de å denna utgiftsstat förekommande belopp till arrende för lokal åt Danielslunds skogsskola och till mathållning för lärlingarne vid Sillre skogsskola, tillhoppa 1,350 Riksdaler, skulle från samma stat uteslutas och, derest de fortfarande komme att utgå, bestridas från de för skogsväsendet i allmänhet anvisade tillgångar; Och har, med godkännande af den för skogsskolorna sålunda föreslagna utgiftsstat, Riksdagen det äskade beloppet, 21,600 Riksdaler, beviljat.

Beträffande vidare de utgifter, som erfordras för skogsväsendet i öfrigt och deribland för sjelfva den omedelbara vården och skötseln af kronoparkerna och andra under Kronans egen disposition stående skogar och planteringar, är i det den nådiga Propositionen angående Statsverkets tillstånd och behof bilagda statsrådsprotokoll meddeladt, hurusom dessa utgifter icke kunde beräknas lägre än till 90,000 Riksdaler, och så lågt endast med vilkor, att det anslagsbelopp, som därför anvisades, finge egenskapen af reservationsanslag, så att det ena årets besparingar kunde komma ett annat år till godo.

Enär det äskade beloppet icke synes vara för högt beräknadt, har Riksdagen för ifrågavarande ändamål anvisat ett reservationsanslag å 90,000 R:dr.

Då de särskilda anslag för skogsväsendet, Riksdagen sålunda å ordinarie stat anvisat, nemligen

för Skogsstyrelsen	R:dr	21,800: —
„ Skogsstaten, deraf 900 R:dr i indelta räntor.	„	205,178: 6.
„ Skogsskolorna	„	21,600: —
„ Skogsväsendet i öfrigt, reservationsanslag	„	90,000: —

tillsammans utgöra R:dr 338,578: 6.

har Riksdagen under förevarande hufvudtitel såsom anslag för "skogsväsendet" uppfört:

Penningar (deraf 90,000 R:dr såsom reservationsanslag). . . . . R:dr 337,678: 6.

Indelta räntor, enligt markegång på förslag „ 900: — 338,578: 6.

hvarjemte det till Skogsinstitutet för år 1870 anvisade belopp af 15,300 R:dr blifvit såsom extra anslag upptaget.

Belöningar för rofdjurs dödande.

6:o. Sedan Eders Kongl. Maj:t, med ändring af 20 § i 1864 års jagtstadga, förordnat, att efter utgången af Maj månad innevarande år några belöningar för dödande af roffoglar eller andra rofdjur än björn, varg, lo och järf icke vidare skola utbetalas, har Eders Kongl. Maj:t föreslagit, att det för dylika belöningar under Hufvudtiteln uppförda förslagsanslag må från 50,000 R:dr, hvartill anslaget i nuvarande Riksstat upptages, nedsättas till 12,000 R:dr; och har Riksdagen i följd häraf nedsatt förslagsanslaget till belöningar för rofdjurs dödande till 12,000 R:dr.

7:o. *Öfriga* under Sjunde Hufvudtiteln uppförda ordinarie anslag äro af Riksdagen fastställda till enahanda belopp, som vid nästlidne riksdag bestämdes; kommande, i följd af hvad Riksdagen sålunda beslutit och sedan, för jemnande af Hufvudtitelns slutsumma, förslagsanslaget till skrifmaterialier och expenser m. m. minskats med 15 R:dr 62 öre, Hufvudtitelns ordinarie anslag att uppgå till 6,631,500 R:dr, eller 272,300 R:dr mera än nuvarande Riksstat upptager.

8:o. I betraktande af hvad Kammar-kollegium uti underdånigt utlåtande af den 30 Oktober nästlidna år anført i fråga om den ståndpunkt, hvarpå det åt Jordebokskontoret uppdragna arbetet sig befunne, har Eders Kongl. Maj:t, i enlighet med Kollegii derom gjorda hemställan, äskat anvisande för jordeboksgranskningens fortsättande under år 1870 af enahanda anslag, som nu är för ändamålet beviljadt, eller 24,700 R:dr.

Sist församlade Riksdag anvisade det af Eders Kongl. Maj:t till förevarande ändamål då äskade anslagsbelopp, under förutsättning att jordebokskontorets arbeten med granskning af ränteförvandlingsuträkningarne skulle vara fullbordade under innevarande år. Enligt hvad af Statsrådsprotokollet inhemtas, har Kammarkollegium emellertid icke kunnat biträda detta Riksdagens antagande. Likväl har Kollegium, jemte anförande af skälen för sin motsatta åsigt, derjemte förklarar sin fullkomliga, af föregående års erfarenhet befästade öfvertygelse vara, att hela arbetet med ränteförvandlingsuträkningarne skall vara fullbordadt inom utgången af år 1870. Vid sådant förhållande vore det icke välbetänkt att nu afbryta ett arbete, som hittills ansetts vara af synnerlig vigt till betryggande af ej mindre Statens än enskildes rätt; och då ifrågavarande arbetes fullbordande för närvarande är af stor vigt, sedan, med anledning af Eders Kongl. Maj:ts i ämnet aflättna Proposition, beslut blifvit fattadt om grundskatternas förändring till fix penningränta, hvilken förändring icke läter kunna verkställas, förrän alla ränteförvandlingsuträkningarne blifvit fullbordade, har Riksdagen, helst behovet af

fullständiga och riktiga jordeböcker dessutom alltid kvarstår, för fullbordande under år 1870 af ofvanberörda granskningsarbeten anvisat ett extra anslag af 24,700 R:dr.

9:o. I afseende på kolonien *S:t Barthelemy* har Eders Kongl. Maj:t begärt, att det förslagsanslag af 25,000 R:dr, som för innevarande år finnes på extra stat anvisadt såsom bidrag till bestridande af koloniens förvaltningskostnader, måtte jemväl för år 1870 varda på enahanda sätt anvisadt; och har Riksdagen denna nådiga framställning bifallit.

10:o. Sedan sednaste Riksdag till ett nytt *länsresidens i Carlstad* beviljat ett till högst 145,000 R:dr bestämdt belopp, deraf 30,000 R:dr anvisades att under år 1869 utgå, har Eders Kongl. Maj:t nu begärt, att af den för ifrågavarande byggnads uppförande redan beviljade summa ett belopp af 50,000 R:dr måtte anvisas att utgå under år 1870.

Då af Statsrådsprotokollet inhemtats, att Öfverintendents-embetet, som erhållit nådig befallning att gå i författning om byggnads-arbetets verkställande, så att byggnaden blefve färdig sednast den 1 Oktober 1871, beräknat, att under år 1870 erfordras sistnämnda belopp, har Riksdagen för fortsättande af nämnda residensbyggnad anvisat ett extra anslag af 50,000 R:dr.

11:o. Såsom bidrag till bestridande af kostnaden för ombyggnad af den Kronan tillhöriga f. d. *Ridderstolpeska egendomen* vid Skeppsbron här i staden, så att densamma kunde upplåtas till embetslokal för Telegrafstyrelsen med Stockholms telegrafstation samt Krigshofrätten och Skogsstyrelsen, hvilket arbete i öfrigt komme att bekostas af Handels- och Sjöfartsfonden, beviljade sednaste Riksdag en summa af 25,000 R:dr och anvisade deraf 12,000 R:dr att utbetalas under år 1869. Eders Kongl. Maj:t har nu äskat, att återstoden eller 13,000 R:dr måtte anvisas till utgående under år 1870; och har, med bifall härtill, Riksdagen för omförmälda ändamål beviljat ett extra anslag af 13,000 R:dr.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 13 Maj 1869.

Tab.

Riks-statens Sjunde

Finans-departementet.

Departements-chefen	
Departementets expedition	
Kammar-kollegium	
Statskontoret med kronomagasinerna samt vågstaten i Falun	
Stämpelpappers-omkostnader, <i>Förslagsanslag</i>	
Mynt- och kontrollverken:	
Löningar	18,700: —
Till myntverkets drift och underhåll, <i>Reservationsanslag</i>	12,000: —
Omkostnader för Kontrollverket, <i>Förslagsanslag</i>	
Kammarrätten	
Öfverintendents-embetet	
Postverket, kontanta anslaget, <i>förslagsvis</i> beräknadt, att af postmedlen direkte utgå	
Tullverket, <i>Förslagsanslag</i> , att af tullmedlen direkte utgå	
Ersättning till städerna för mistad tolag, <i>Förslagsanslag</i>	
Skogsväsendet (af kontanta beloppet 90,000 R:dr såsom <i>Reservationsanslag</i>).	
Till belöningar för rofdjurs dödande.	
<i>Förslagsanslag:</i>	
Nuvarande beloppet	50,000: —
Afgå	38,000: —
Lyshållning m. fl. utgifter för Kronans publika hus i Stockholm, <i>Förslagsanslag</i>	
Byggnader och reparationer i Stockholm, <i>Reservationsanslag</i>	
Byggnader och reparationer i landsorterna, <i>Reservationsanslag</i>	
	<u>Transport</u>

Litt. A.

Hufvudtitel.

Penningar.		Indelta räntor, enligt markegång på förslag.		Spanmål.								Summa. Riksmynt.			
				Indelt på förslag.				Oindelt.							
				Mått.		Värde å 2 R:dr 10 öre kubikfoten.		Mått.		Värde, förslagsvis å 2 R:dr 10 öre kubikfoten.					
R:dr.	ö.	R:dr.	ö.	Kub.-fot.	k.	R:dr.	ö.	Kub.-fot.	k.	R:dr.	ö.	R:dr.	ö.		
17,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	17,000	—	
38,200	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	38,200	—	
117,450	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	117,450	—	
107,105	—	—	—	—	—	—	—	113	4	—	—	238	14	107,343	14
164,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	164,000	—	
30,700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30,700	—	
3,450	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3,450	—	
126,426	94	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	126,426	94	
25,400	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	25,400	—	
2,250,000	—	34	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2,250,034	—	
1,997,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,997,000	—	
1,040,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,040,000	—	
337,678	6	900	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	338,578	6	
12,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	12,000	—	
15,500	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	15,500	—	
50,600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	50,600	—	
70,300	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	70,300	—	
6,402,810	—	934	—	—	—	—	—	113	4	—	—	238	14	6,403,982	14

	Transport
Städers friheter, <i>Förslagsanslag</i>	
Transportkostnader för Statsverkets bergseffekter, <i>Förslagsanslag</i>	
Observations- och uppbörds-procenter m. m., <i>Förslagsanslag</i>	
Mantalsskrifnings-provision, <i>Förslagsanslag</i>	
Restitutioner, <i>Förslagsanslag</i>	
Uppköp af ved för Wisby s. k. krono-kalkugn, <i>Förslagsanslag</i>	
Rese- och traktamentspenningar, <i>Förslagsanslag</i>	
Skrifmaterialier och expenser, ved m. m., <i>Förslagsanslag</i> :	
Nuvarande beloppet	18,596: 41.
<i>Afgår</i> för jemnande af Hufvudtitelns slutsumma	15: 62.
Extra utgifter, <i>Reservationsanslag</i>	
Kongl. Teatern	
	<u>Summa</u>

Penningar.		Indelta räntor, enligt markegång på förslag.		Spanmål.								Summa. Riksmünt.	
				Indelt på förslag.				Oindelt.					
				Mått.		Värde à 2 R:dr 10 öre kubikfoten.		Mått.		Värde, förslagsvis à 2 R:dr 10 öre kubikfoten.			
R:dr.	ö.	R:dr.	ö.	Kub.-fot.	k.	R:dr.	ö.	Kub.-fot.	k.	R:dr.	ö.	R:dr.	ö.
6,402,810	—	934	—	—	—	—	—	113	4	238	14	6,403,982	14
23,721	29	21,324	52	359	5	754	95	509	6	1,070	16	46,870	92
3,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3,000	—
15,000	—	—	—	31	5	66	15	—	—	—	—	15,066	15
19,500	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	19,500	—
15,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	15,000	—
1,500	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,500	—
1,500	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,500	—
18,580	79	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	18,580	79
46,500	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	46,500	—
60,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	60,000	—
6,607,112	8	22,258	52	391	—	821	10	623	—	1,308	30	6,631,500	—

Tab. Litt. B.

Extra Statsregleringsanslag under Sjunde Hufvudtiteln.

	Riksmünt.	
	R.dr.	ö.
Till arfvoden åt Jordeboks-kontorets tjenstemän	24,700	—
„ Skogsinstitutet	15,300	—
Bidrag till kolonien S:t Barthelemys förvaltningskostnader, <i>Förslagsanslag</i>	25,000	—
Till fortsättande af landshöfdingeresidens-byggnaden i Carlstad . .	50,000	—
„ fortsättande af f. d. Ridderstolpeska egendomens ombyggnad	13,000	—
Summa	128,000	—